

Petita història de Ràdio Estel

Dij, 5/07/2012 per Jordi Llisteri...

[Laeto animo](#)

Aquest dimecres ha sortit un nou EGM positiu per a [Ràdio Estel](#). 8.000 oients més que fa un any. El primer currículum que vaig entregar en la meua vida va ser a Ràdio Estel. No em van agafar. Però no és res personal. Es que des de que vaig entregar-lo al irrepetible senyor Planas fins que l'emissora es va posar en marxa, van passar anys. De fet, a principis dels 90 se'n parlava de feia encara més anys i a un parent meu ja li havien assegurat feina "el dia que es poses en marxa" i per sort també va trobar una altra cosa.

Ho explico perquè la lentitud de la posada en marxa d'un projecte clarivident a finals dels 80 és molt il·lustratiu de com han anat les coses. És a dir, els darrers responsables de beneir el projecte sempre han preguntat més "quan ens costarà?" que "a qui arribarem?". La primera pregunta no deixa de ser important però per un projecte diocesà de comunicació la segona és molt rellevant, perquè la resposta és que "podrem arribar a gent a la qui no arribarem d'altra manera".

Finalment, tres o quatre anys després d'obtenir la llicència el 1991, van començar les emissions. Un primer equip fundacional ho va posar en marxa de forma diligent i l'èxit de l'emissora arriba quan s'incorpora com a director Santiago Ramentol. Ho fa de forma voluntària i a mitjans dels 90 pren el relleu Teresa Pou.

És l'etapa d'or que arriba als 60.000 o als 80.000 oients, superant moltes de les emissores temàtiques de Catalunya. Va ser així, perquè el model de programació estava pensat per "arribar a la gent a la qui no arribem d'altra manera". Es va aconseguir associant una fórmula musical diferenciada amb una identitat eclesial vinculada a l'àmbit social. Era l'època en que a l'estanc del costat de casa tenien posada Ràdio Estel i que te la podies trobar sintonitzada quan agafaves un taxi.

Era rendible econòmicament? Probablement no, però no crec que costés gaire més que arreglar la teulada d'un parròquia.

Tot això es va acabar abruptament a principis del 2000 amb la caiguda en [desgràcia del bisbe Carrera](#) i amb el relleu forçat per un nou tàndem eclesiàstic format per l'apreciat mossèn Octavi Sánchez i la germana Gemma Morató. No entrarem en detalls, però quan els fan plegar, primer a un i després a l'altre, amb vuit anys havien aconseguit que l'audiència caigués a 2.000 oients, crec recordar. Bé, si que entrarem en detalls. El principal problema és que es va generar un embogiment que va portar a l'emissora a tenir temporades on es pretenia que l'esport els salvés del naufragi, a temporades on es converteix en una lletania de rosaris i jaculatòries, molt apreciats pels convençuts molt convençuts. Quan no es barrejaven les dues coses. Una pel·lícula semblant -en blanc i negre- es pot explicar de *Catalunya Cristiana*.

I aquest és el desert que troba Jaume Aymar el 2008 quan assumeix la direcció de l'emissora, reapareixent després de la seva implicació en l'etapa fundacional. I el repte de refer una marca -una emissora és sobretot això- que s'havia enfonsat. A més, amb una herència econòmica molt complicada.

Ara, 18.000 oients diaris potser sonen a poc. Però d'on partíem no s'ha parat de

créixer. A més, aquesta setmana l'EGM dóna una audiència mensual acumulada de 44.000.

Si jo fos un bisbe d'aquests de la Nova Evangelització i m'expliquessin un projecte que arribarà a més de 40.000 persones i que pot arribar a 80.000, que a més no són els de sempre, perdria el món de vista per fer-ho funcionar.